

Prædiken til 5. søndag efter trinitatis

Luk. 5, 1-11

”Frygt ikke”. Det må være de mest trøsterige ord, man kan høre. Også i dag, når vi sammen med Peter er ude på den åbne sø, hører vi dem: ”Frygt ikke”, siger Jesus.

Selv om jeg ikke selv har været ved Genesaret Sø og oplevet den, så ved jeg, at den er større end vores smukke Sorø sø. Men jeg er dog selv født og opvokset omringet af hav, og har levet meget af mit liv i en stolt fisker nation fjernt fra Genesaret Sø, og derfor kan jeg alligevel levende sætte mig ind i historien og lade mig forføre af den. Straks hører jeg bådens knirken, vandets slag mod båden, hører tovenes knagen og mågernes hæse skrig. Jeg kan se og dufte det klare vand i dagens evangelium. Jo, Biblens ord bevæger mig. Biblens evige ord får vinger og rimer på mit eget liv en dag som i dag.

Den store færøske forfatter William Heinesen ville med sine digte og romaner genfortrylle virkeligheden og verden. Det var som om, syntes Heinesen, at vi havde mistet blikket for det mytiske og fantastiske ved hele denne skabte verden. Ja, hør her, hvordan han også bruger havet til at bringe os ud over det almindelige og konkrete i sin mærkværdige roman *Moder Syvstjerne*. Romanen bærer undertitlen ”En fortælling fra tider-

nes morgen”, fordi det er en færøsk hverdagshistorie fortalt som en myte, ja, måske bedre: som en historie, sådan som Jesus ville fortælle den. På den måde bliver denne lille historie om nogle færinger i en bygd hævet ud over det konkrete og gjort samtidig med mig. Og også havet spiller en rolle i dette. For når fiskeren dør, så dør han ikke bare. Havet, søen og vandet er et grænseområde mellem det timelige og det evige, ja, som det hedder om fiskeren Ekkehardt i *Moder Syvstjerne*: ”Havet tog Ekkehardt, umådelige dønninger løftede ham ud af tiden og bragte ham over i *evigheden*”.

Verden er ikke bare død virkelighed. Så snart vi fortæller, flyttes vi fra et sted til et andet. Ordene drager og flytter os. For oplev, hvad der sker, når jeg siger Paris. I er der allerede, ikke? I ser Eiffeltårnet for jer og tænker måske på Notre Dame eller på en ægte fransk fortovscafé. Ordet kan transportere os derhen så let som ingenting. Sjælen kan flytte sig, hvorhen det skal være i kraft af det magiske tryllemiddel: ordet.

Og sådan er det også i dag. I dag flytter vi os fra kirkebænken i Klosterkirken til Israel, til Genesaret sø; til dette møde ved søen mellem timeligt og evigt. Vi er ombord hos

Peter. Her er en mand, som ikke har mange meninger om tro. Han er fisker, og han er tro mod sit erhverv. Genesaret Sø er hans himmel og helvede, alt efter om vejret er godt eller skidt. Om det er fiskevejr eller ej. Her er en mand med en sund fornuft, og hans entusiasme er til at overse. Peter er næsten ved at trække på skulderne, da Jesus beder ham om at kaste garnet ud på ny. Modløst svarer han: ”Mester, vi har slidt hele natten og ingenting fået”. Jeg forestiller mig, hvordan han ser ud, Peter. Hele hans holdning signalerer udbrændthed, træthed og træghed efter arbejdet, fysisk og åndelig udmattelse.

Men hér vækker evangeliet os. Og med Peters svar til Jesus udviskes tid og sted. Det er ikke kun ordet, der mentalt har flyttet os, nej, vi mærker også, at det er os, der står i båden. Os, der står med garnet i hænderne. Fornemmelsen af nedtrykthed, når man ikke slår til, og at nettet igen trækkes ind, og heller ikke denne gang bærer gevinst med sig. Ja, alle kan nikke genkendende til at have arbejdet hele natten igennem uden resultater. At have smidt garnet forgæves en gang og flere gange.

Noget stikker alligevel til Peters modløshed. Der er noget med Jesus, der giver Peter håb, og Peter siger: ”Men på dit ord vil jeg kaste garnene ud”. Læg mærke til hans svar: ”På dit ord”. Det er Peters håb, der er vækket og bragt til live igen. Og håbet, siger vi – håbet er universelt. Og det er dette håb, der gør denne lille fortælling til stor kristendom. Håbet og den kristne tro hænger uløseligt sammen. Håbet er ikke det samme som længsel eller et ønske, ligesom den kristne

tro ikke er det samme som, at jeg tror på, at i morgen bliver der regn. Nej, troen og håbet er som en tiger, der gør sig klar til spring, når øjeblikket er inde – parat til dét, som endnu ikke er født, og den, der tror og håber, den ser tegnene på nyt liv.

Se bare på Peter, efter håbet på noget andet kom troen til ham i grotesk størrelse af en stor mængde fisk. Troen kommer med en overvældende kraft, og pludselig tror Peter, og han siger ”Herre”. Han kan ikke andet end at bekende sin tro. Med Peter bevæger vi os fra modløshed til mod og tro. Og Peters historie inspirerer os. Vi hører en historie, der fortæller os, at selv der, hvor det ser sortest ud, skal vi vove og turde tro. Vi skal gøre som tigreren og springe efter håbet. Vi skal altså turde at tage imod og lade Biblens fortælling skubbe til os og forandre os og vores liv fra hverdag til evighed.

Ja, jeg indrømmer, det kan godt lyde letkøbt og en smule banalt. Men overvej det. Har vi ikke en tilbøjelighed til at gøre det omvendte af det, som tigreren gør? Har vi ikke en trang til at holde fast og kæle for det, som gik galt i vores liv, og lade muligheden for det gode sejle forbi os?

Det er så nemt og bekvemt at holde fast i nederlagene. Lad mig være i fred, så jeg kan dyrke livets skuffelser. Det er nemmere end at vove og turde satse alt på en forandring. Men troen og håbet er en utrolig ting. De rykker i os, de støtter os, når vi er ved at falde, og de giver os mod til at være dem, vi er – Guds børn. Hver enkelt af os er elsket og skabt i Guds billede. Det skal vi have tro og mod til at tro på. Vi er ikke bare omvandrede døde; vi er levende, vi er Guds børn.

Er man først blevet sporet ind på denne tankegang, så er tro ret enkel. Det er derfor, at Jesus kan sige, at selv små børn kan tro. Det kræver hverken vanskelige fysiske øvelser eller intellektuelle og åndelige kraftanstrengelser. Det handler om at lade troen gribe en, at flytte en og rykke i en.

Tilbage til Peter. Han overrumples af tro. Det han oplever og erfarer ombord på båden sammen med Jesus, omvender ham. Det var ikke nok at høre Jesus undervise skaren fra båden. For tro skal erfares. Tro skal opleves, før den bliver til noget. Man kan ikke fra den ene dag til den anden beslutte sig. Troen er ikke en intellektuel ting, men en eksistentiel kategori. En grundvold, som vores liv hviler på. Den forandrer os og gør et dybt indtryk på os. Måske ikke i form af et overfyldt garn fisk, men gennem de bibelske fortællinger, salmerne eller kirkens under-skønne liturgi. Derfra udgår vores tro, vi kan høre Gud tale til os gennem fortællingerne, salmerne og kirkens liturgi.

Peters historie tager imidlertid en ironisk vending. Så snart han har fået troen, trues han på livet af den. Garnet er ved at sprænges, og båden er ved at synke, og Peter bliver grebet af rædsel. Kan Peter rumme det skete? Hans tro viser sig i hvert fald tit at være livsfarlig for ham. Og forklaringen ligger lige for:

Peter kan ikke tåle at være så tæt på Jesus, efter han har erfaret, at det er Gud, der handler gennem Jesus. Her er Gud for nær. Peter kaster sig ned og udbryder: ”Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand”. Nogle vil mene, at Peter bliver grebet af tvivl, men det er ikke rigtigt. Nej, Peter bli-

ver rædselsslagen. Og jeg kan godt forstå ham. Hvem kan rumme så meget og overleve et favntag, der er så fuld af liv? Hvem kan rumme, at Gud viser sig i en båd. Hvem kan rumme forandringen efter mødet med Gud? Peters liv hang i en tynd tråd, men to små ord reddede ham: ”Frygt ikke”. Mere skulle der ikke til, bare det var den rigtige mand, der sagde ordene. Peter forlod alt efter denne fisketur. Sine rødder, sit hjemmefiskeri og sit gamle selv.

Og bliver vi en dag overvældet af tro, så er der ingen vej tilbage. Har du tro, går dit liv i skred. Du bevæges dybt. Til syvende og sidst har du kun mod til at være tro for to små guddommelige ord: ”Frygt ikke!”

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Lis Samuelsen

Sorø

Salmer:

392, 308, 147, 376, 320, 379